

(V)älkommet besked

FRÅN SYNDIKALISTISKT håll finns, med rätta, en stor skepsis till de politiska partierna. Deras makt och inflytande måste ses i relation till kapitalets makt, som snarare tyglas genom facklig kamp än via riksdagsval. Men i tider av både klimatkris och ekonomisk kris blir regering och riksdag trots allt viktigare. För alla som drabbas av arbetslöshet spelar nivåerna i trygghetssystemen en avgörande roll. Och om krisen ska mötas av infrastruktursatsningar som innebär mångmiljardsatsningar på motorvägar eller med satsningar på klimatsmarta alternativ, är i förlängningen avgörande för allas vår framtid.

I LJUSET AV DETTA är beskedet att vänsterpartiet bjuds in i värmen välkommet, när "de rödgröna" nu aviserar att de är överens om att bilda en koalitionsregering om de vinner valet. Efter högeralliansens framgång i förra valet och socialdemokraternas kräftgång över tid är utvecklingen logisk. Det finns en gräns för hur länge vänsterpartiet och miljöpartiet skulle vara beredda att göra upp med socialdemokraterna utan att få regelrätt och långsiktigt inflytande tillbaka. Gränsen har uppenbarligen passerats och socialdemokratin har tvingats inse att tiden då den kunde hoppas på att bilda egen regering är ett minne blott. Följaktligen är beslutet om en vänsterallians logiskt.

Vänsterpartiet har kallats den stora vinnaren på detta formaliserade samarbete. Men innebär det därmed att politiken automatiskt tar ett steg åt vänster? Möjligheten finns, men samtidigt finns en risk för det omvända, att det parlamentariska parti som drar mest åt vänster kompromissar bort stora delar av sin centrala politiska agenda – och väljarna hänvisas i praktiken till två mittenpartier: Högeralliansen respektive vänsteralliansen, som båda slåss

hårt om framför allt medelklassväljarna. Ett vakuum uppstår både till höger och till vänster, och det i ett läge där stödet för Sverigedemokraterna växer sig allt starkare.

Kommer vänsteralliansen till makten och socialdemokraterna i någon mån tvingas vänsterut innebär det sannolikt att grogrunden för högerextremism kan minska. En politik som åtminstone inte syftar lika tydligt till att öka klassklyftorna som den nuvarande regeringens är en bättre utgångspunkt för att undanröja grunden för rasistisk populism. Men låt oss också komma ihåg att klassklyftorna ökat kraftigt även under sossestyret och att de lade grunden till den nedbantade välfärden med sin hårdföra krispolitik på 1990-talet, då Mona Sahlin bland annat drev frågan om sänkt a-kassa.

MILJÖPARTIETS SPRÅKRÖR Peter Eriksson säger uttryckligen att de rödgröna ska utarbeta en politisk plattform att gå till val på, en valplattform helt enkelt. Vänsterpartiets Lars Ohly hävdar att det kommer de inte alls! De kommer bara att enas om vad han kallar en regeringsplattform, i kombination med att alla tre partierna agerar självständigt i valrörelsen – och först efter valet får styrkeförhållandena avgöra vilka kompromisser de gör om den konkreta politiken.

Ohlys inställning låter betydligt mer tilltalande – då får vi en öppnare politisk debatt. En rödgrön kompromiss redan innan valet, som till tre fjärdedelar kan förmodas bestå av socialdemokrati, kryddad med vissa inslag från v och mp – måste svensk politik sägas bli betydligt fattigare. Och inte minst lyckas den i så fall lägga munkavle på partiet längst till vänster.

RB